

συγ-κεράννῦμι ή **-ύω**, μέλ. *-κεράσω* [ᾶ], παρακ. *-κέκρᾶκα* — Παθ., μέλ. *-κραθήσομαι*, αόρ. *ἀ΄ -εκράθην* [ᾶ], Ιων. *-εκρήθην*· παρακ. *-κέκρᾶμαι*· **I. 1.** αναμειγνύω μαζί με, ανακατεύω μαζί, συνταιριάζω με, κάνω χαρμάνι από, διαλύω με το ανακάτεμα, *τί τινι*, σε Πλάτ. **2.** αναμειγνύω, ανακατεύω, ανακατώνω πολλά, στον ίδ.· *ἐξ ἀμφοτέρων ζυγκεράννυμι*, κάνω ένα μείγμα από δύο υλικά, στο ίδ. **3.** αναμειγνύω, συνθέτω, συνάπτω, σε Κ.Δ. **II. 1.** Παθ., είμαι αναμειγμένος, ανακατεμένος μαζί με, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ. **2.** λέγεται για φιλίες, φιλικές σχέσεις, σχηματίζομαι μέσω στενής σύνδεσης, σχέσης, σε Ηρόδ. — Μέσ., *συγκεράσασθαι φιλίαν*, συνάπτω στενή φιλική σχέση, στον ίδ. **3.** λέγεται για πρόσωπα, είμαι στενά συνδεδεμένος με, *τινι*, σε Ξεν.· εμπλέκομαι, σχετίζομαι με τη δυστυχία, σε Σοφ. κ.λπ.· *οἴκτω συγκεκραμένη*, αυτή που πάσχει σοβαρά από..., στον ίδ.

συγ-κεραυνόω, μέλ. *-ώσω*, χτυπώ με κεραυνό ή όπως (θα χτυπούσα) με κεραυνό, κατακεραυνώνω, συντρίβω σε κομμάτια, σε Ευρ.

συγ-κεφαλαιώω, μέλ. *-ώσω*, συγκεφαλαιώνω, συνοψίζω, ανακεφαλαιώνω, σε Ξεν. — Παθ. ανάγομαι, υπάγομαι στο ίδιο κεφάλαιο, ανακεφαλαιώνομαι, σε Ξεν.· λέγεται για μια εργασία, εκθέτω περιληπτικά, σε Ξεν.

συγκεχυμένως, επίρρ. από μτχ. Παθ. παρακ. του *συγγέω*, ατάκτως, ανάκατα, φύρδην μίγδην, τουρλού τουρλού, αδιακρίτως, σε Αριστ.

συγ-κινδυνεύω, μέλ. *-σω*, διατρέχω κίνδυνο από κοινού με κάποιον, *τινί*, σε Θουκ. κ.λπ.· *απόλ.*, συμμετέχω στον κίνδυνο, κινδυνεύω, πολεμώ μαζί με, σε Ξεν., Δημ. κ.λπ.

συγ-κινέω, μέλ. *-ήσω*, ανακινώ μαζί, συγκινώ, συνταράσσω, σε Κ.Δ.

συγ-κλαίω, μέλ. *-κλαύσομαι*, κλαίω, θρηνώ από κοινού με κάποιον, *τινί*, σε Ανθ.

συγ-κλάω, μέλ. *-κλάσω*, λυγίζω, τσακίζω, σπάω, συνθλίβω — Παθ., έχω συνθλιβεί, σε Πλάτ.

σύγκλεισις, αρχ. Αττ. **ξύγκλησις**, **-εως**, ή (**συγκλείω**), **I.** ερμητικό κλείσιμο, αποκλεισμός, πύκνωση (λέγεται για παράταξη μάχης ή μάχη), σε Θουκ. **II.** στενό πέρασμα, δίοδος στενή, κλεισούρα, σε Πλούτ.

συγ-κλείω, μέλ. *-κλείσω*· Ιων. *-κλήϊω*, μέλ. *-κλήϊσω*· αρχ. Αττ. *ζυγ-κλήω*, μέλ. *-κλήσω* — Παθ., αόρ. *ἀ΄ συνεκλείσθην*, αρχ. Αττ. *θυνεκλήσθην*, παρακ. *συγκέκλειμαι* ή *-εισμαι*, αρχ. Αττ. *ξυνκέκλημαί*, Ιων. *συνκεκλήϊμαι*· **I. 1.** κλείνω από κοινού, κλειδώνω μαζί, εγκλείω, περικλείω, συρράπτω, εσωκλείω, στενοχωρώ, σε Ηρόδ.· *ἐς τόπον*, σε Θουκ.· *ξυνέκλιε διά μέσου*, τους απέκλειε και τους αναχαίτιζε, στον ίδ. — Παθ., *λίμνη συγκεκληϊμένη οὔρεσι*, σε Ηρόδ.· *συγκεκλημένη*, περικαλυμμένη, σε Ευρ. **2.** εμπλέκω και εξεγείρω σε μάχη όπως στις κονίστρες, στον ίδ. **II.** κλείνω ερμητικά, σφραγίζω, *ὄμμα*, σε Ευρ.· *τάς πύλας*, σε Θουκ.· *απόλ.*, *σύγκλειε*, κλείσε ερμητικά τις πόρτες, σε Αριστοφ. **III. 1.** *συγκλείω τάς ἀσπίδας*, συμπυκνώνω τις ασπίδες, δηλ. πυκνώνω την παράταξη μάχης, σε Ξεν.· *απόλ.*, συμπτύσσω τις τάξεις του στρατεύματος, σε Θουκ. — Παθ., *τὸ οὐ ξυγκλησθέν*, τμήμα που δεν είχε συμπυκνωθεί, λέγεται για χάσμα στην παράταξη μάχης, στον ίδ. **2.** Παθ., είμαι στενά συνδεδεμένος, σε Ευρ.

συγ-κλέπτω, μέλ. *-ψω*, κλέβω από κοινού με κάποιον, σε Αντιφών.

συγ-κληρονόμος, **-ον**, αυτός που κληρονομεί από κοινού με κάποιον, *τινός*, σε Κ.Δ.

σύγ-κληρος, **-ον**, αυτός που μοιράζεται τον ίδιο κλήρο, το ίδιο χωράφι, αυτός που συνορεύει, γειτονικός, σε Ευρ.

συγ-κληρώω, μέλ. -ώσω, **I.** συμπεριλαμβάνω σε έναν κλήρο, εκλέγω με κλήρο, σε Πλούτ. **II.** απονέμω μέσω του ίδιου κλήρου, *τί τινι*, σε Δημ.· συνδέω, συνάπτω, ζευγαρώνω με κάποιον, *τινά τινι*, σε Αισχίν.

σύγκλησις, συγκλήω, βλ. [σύγκλεισις](#), [συγκλείω](#).

συγκλητικός, -ή, -όν, αυτός που έχει το αξίωμα του Συγκλητικού, Λατ. senatorius, σε Πλούτ.

σύγ-κλητος, -ον, I. αυτός που έχει συγκληθεί, κληθεί από κοινού, αυτός που έχει συγκεντρωθεί κατόπιν κλήσεως, σε Σοφ. **II.** *σύγκλητος ἐκκλησία*, στην Αθήνα, έκτακτη συνέλευση που συγκαλούσε ειδικά ο στρατηγός (αντίθ. προς τις συνήθειες, τακτικές συνελεύσεις, *αί κυρίαί*), σε Ψήφ. παρά Δημ.· γενικά, *σύγκλητος* (ενν. *ἐκκλησία*), *ή*, το νομοθετικό σώμα της Συγκλήτου, σε Αριστ.

συγ-κλίνιαί, αἱ, γραμμή όπου καταλήγουν και συναντώνται οι πλευρές δύο βουνών ή υψωμάτων, σε Πλούτ.

συγ-κλίνω[ι], μέλ. -κλίνῶ, κλίνω, πλαγιάζω κάτι στον ίδιο τόπο — Παθ., πλαγιάζω με κάποιον ή κάποια, με δοτ., σε Ηρόδ., Ευρ.

συγ-κλονέω, τινάζω μαζί, αναταράζω με δύναμη, συνταράζω, συγκλονίζω, σε Ομήρ. Ιλ.

σύγ-κλυς, -ῦδος, ὁ, ἡ (κλύζω), αυτός που λούζεται από τα κύματα από κοινού με κάποιον άλλο· μεταφ., *ἄνθρωποι σύγκλυδες*, ετερόκλητο πλήθος, ὄχλος, μάζα, Λατ. colluvies hominum, σε Θουκ.· ομοίως, *σύγκλυδες* μόνον, σε Πλάτ.

συγκοιμάομαι, Παθ., με μέλ. -ήσομαι, παρακ. -κεκοίμημαι· κοιμάμαι μαζί, πλαγιάζω με κάποιον, με δοτ., σε Ηρόδ., Τραγ.

συγκοίμημα, τό, ο, η σύντροφος στο κρεβάτι, στον πληθ., σε Ευρ.

συγκοίμησις, ἡ, το να κοιμάται κάποιος μαζί με κάποιον άλλο, συγκοίμισμα, σε Πλάτ.

συγ-κοιμίζω, μέλ. -σω, ενώνω με τα δεσμά του γάμου, παντρεύω, *τινά τινι*, σε Αριστοφ.

συγ-κοινόομαι, μέλ. -ώσομαι, Μέσ., κοινοποιώ, κοινολογώ, ανακοινώνω, *τίτινι*, σε Θουκ.

συγ-κοινωνέω, μέλ. -ήσω, **1.** έχω από κοινού μερίδιο κάποιου πράγματος, με γεν., σε Δημ. **2.** με δοτ., συμμετέχω, κοινωνώ, έχω συντροφική σχέση, σε Κ.Δ.

συγ-κοινωνός, -ή, -όν, αυτός που μετέχει από κοινού σε κάτι, συμμετοχος, με γεν., σε Κ.Δ.

σύγ-κοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη), σύντροφος στο κρεβάτι, ερωτικός σύντροφος, σε Πίνδ.

συγ-κολλάω, κολλώ ή στερεώνω μαζί, συνδέω, σε Αριστοφ., Πλάτ.

συγκολλητής, -οῦ, ὁ, αυτός που συγκολλά, που συνδέει, κατασκευαστής, σε Αριστοφ.

σύγ-κολλος, -ον (κόλλα), κολλημένος, συγκολλημένος· επίρρ., *συγκόλλως ἔχειν*, σε απόλυτη αρμογή, συμφωνία με, σε Αισχύλ.

συγ-κομιδή, ἡ, 1. μάζεμα, συλλογή καρπών, σοδειάς, θερισμός, τρύγος, σε Θουκ., Ξεν. **2.** με Παθ. σημασία, το να έχει μαζευτεί, συγκεντρωθεί, συσσωρευθεί κάτι σε κάποιον τόπο, σε Θουκ.

συγ-κομίζω, Αττ. μέλ. -ιῶ, **I. 1.** μεταφέρω ή φέρνω στο ίδιο σημείο, μαζεύω, συλλέγω, συγκεντρώνω, σε Ηρόδ.· Μέσ., με Παθ. παρακ., φέρνω μαζί μου, συναίγω, συλλέγω, στον ιδ., σε Ξεν. — Παθ. συσσωρεύομαι από κοινού, σε Ηρόδ.· μεταφ., *ταῦτα συγκομίζεται*, κερδίζοντα, αποκτώνται ταυτοχρόνως και τα δύο, σε Σοφ. **2.** λέγεται για τη σοδειά, συγκεντρώνω, συλλέγω, αποθηκεύω, τοποθετώ σε σκεπασμένο χώρο, σε Ενεργ. και Μέσ., σε Ξεν. — Παθ., λέγεται

για τη σοδειά, *ὄργα συγκομίζεσθαι*, είναι ώριμη για να σοδιαστεί, μαζευτεί, σε Ηρόδ. **II**. βοηθώ στον ενταφιασμό, κηδεύω, σε Σοφ.

συγκοπή, ή, κόψιμο σε μικρά κομμάτια· στη Γραμμ., το «φαινόμενο» της συγκοπής, δηλ. η σύντμηση μιας λέξης με την αποβολή ενός ή περισσοτέρων φθόγγων στο εσωτερικό της, σε Πλούτ.

συγ-κόπτω, μέλ. -ψω, παρακ. -κέκοφα· **1.** κόβω μαζί, κόβω σε μικρά κομμάτια, κατακόβω, κατακερματίζω, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** ραβδίζω, δέρνω με δύναμη, χτυπώ καλά, σε Ξεν. — Παθ., απαρ. παρακ., *συγκεκόφθαι*, σε Αριστοφ.· *μτχ., συγκεκομμένος*, σε Ευρ.

συγ-κοσμέω, μέλ. -ήσω, απονέμω, αποδίδω τιμή σε κάποιον, κοσμώνω, στολίζω κάποιον, σε Ξεν.

συγ-κουφίζω, Αττ. μέλ. -ιῶ, σηκώνω από κοινού ώστε να ελαφρύνει το βάρος, βοηθώ στο να κρατηθεί κάποιος πάνω από την επιφάνεια του νερού, σε Λουκ.

σύγ-κρᾶσις, -εως, ή, ανάμειξη, ανακάτεμα, σύμμιγμα, συγχώνευση, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ.

συγ-κρᾶτέω, μέλ. -ήσω, διατηρώ, βαστώ, κρατώ μαζί τα στρατεύματα, σε Πλούτ.

σύγ-κρᾶτος, -ον (κεράννυμι), αυτός που έχει αναμιχθεί με κάποιον άλλο, ανάμεικτος, ανακατωμένος, αυτός που είναι στενά συνδεδεμένος με, σε Ευρ.

συγ-κρίνω[ι], μέλ. -κρινῶ, **I.** αναμειγνύω, ανακατώνω, σε Πλάτ. **II.** αντιπαραβάλλω, συγκρίνω, παραλληλίζω, *τι πρὸς τι*, σε Αριστ. κ.λπ.· μετρώ, εκτιμώ, κρίνω, υπολογίζω, σε Ανθ.

σύγκρισις, ή, I. ανάμειξη, κράση, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** σύνθεση, αντιπαραβολή, σύγκριση, αντιπαραθέση, παραβολή, σε Αριστ. κ.λπ.

συγκριτέον, ρημ. επίθ. του *συγκρίνω*, πρέπει κάποιος να αντιπαραβάλλει, να συγκρίνει, σε Αριστ.

συγ-κροτέω, μέλ. -ήσω, **I.** χτυπώ μαζί· *συγκροτέω τῶ χειρι*, χτυπώ τα χέρια μου σε ένδειξη χαράς, χειροκροτώ, σε Ξεν.· επίσης όμως, τα χτυπώ και σε ένδειξη λύπης, σε Λουκ. — Παθ., χειροκροτούμαι, εισπράττω χειροκρότημα, σε Ξεν. **II.** σφυρηλατώ, ενώνω κομμάτια μετάλλου σφυρηλατώντάς τα, σε Αριστοφ.· *απ' όπου, συνενώνω πλήθος ανθρώπων σ' ένα σώμα*, δηλ. τους οργανώνω, σε Δημ. κ.λπ.· *μτχ. Παθ. παρακ., συγκεκροτημένος*, αυτός που έχει εξασκηθεί, προετοιμαστεί, εκπαιδευτεί καλά, σε Ξεν., Δημ.

σύγκρουσις, ή, σύγκρουση, πρόσκρουση· *διαμάχη, σύρραξις, συμπλοκή*, σε Πλούτ.

συγκρουσμός, ό, = το προηγ., σε Πλούτ.

συγ-κρούω, μέλ. -σω, **1.** χτυπώ μαζί, Λατ. *collido*, *συγκρούω τῶ χειρι*, χτυπώ τα χέρια μου, σε Αριστοφ. **2.** μεταφ., οδηγώ σε σύγκρουση, σε Δημ.· *συγκρούω τινὰς ἀλλήλοις*, φθείρω από τη σύγκρουση, σε Θουκ. **3.** αμτβ., φέρνω σε σύγκρουση, έρχομαι σε σύγκρουση, στον ίδ. κ.λπ.

συγ-κρύπτω, μέλ. -ψω, συγκαλύπτω, κουκουλώνω ή καλύπτω εντελώς, σε Ευρ.· *αποκρύπτω πλήρως*, στον ίδ., σε Ξεν. κ.λπ.

συγ-κτάομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., κερδίζω ή αποκτώ από κοινού με κάποιον, με δοτ., σε Θουκ.· *τήν ὅλην χώραν συγκτήσασθαι*, έχω αποκτήσει εξουσία σ' αυτήν, σε Αριστ.

συγ-κτιζώ, μέλ. -ίσω, παρακ. -έκτικα· **I.** μετέχω από κοινού στην ίδρυση ή τον αποικισμό, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** Παθ., *μτχ. παρακ., συνεκτισμένος*, αυτός που έχει αναπτυχθεί καλά.

συγκίστης, -ου, ό, αυτός που έχει από κοινού ιδρύσει ή θεμελιώσει αποικία ή πόλη, συνοικιστής, συνιδρυτής, σε Ηρόδ.

συγ-κῦβευτής, -οῦ, ό, αυτός με τον οποίο παίζει κάποιος ζάρια, σύντροφος στο παιχνίδι με τα ζάρια, σε Αισχίν.

συγ-κῦβεύω, μέλ. -σω, παίζω ζάρια με κάποιον, *τινί*, σε Ηρόδ.

συγ-κῦκῶω, μέλ. -ήσω, προκαλώ πλήρη σύγχυση, συνταράζω, ανακινώ, σε Αριστοφ.

συγ-κῦλινδέομαι, Παθ., κυλιέμαι ή σέρνομαι μαζί με, σε Ξεν.

συγ-κυνηγέτης, -ου, ό, = *συγκυνηγετέω*, σε Αριστ.

συγ-κυνηγός, Δωρ. και Αττ. -κῦνᾱγός, ό, ή, σύντροφος στο κυνήγι, σε Ευρ.· θηλ., η σύντροφος κυνηγός, στον ίδ.

συγ-κύπτω, μέλ. -ψω, σκύβω προς τα εμπρός, γέρνω και απλώνω το κεφάλι μου, ώστε να συναντήσει τα κεφάλια των άλλων, σε Αριστοφ.· μεταφ., *συγκύψαντες ποιοῦσι*, το έκαναν σε συνεννόηση, συνωμοτώντας, σε Ηρόδ.· *έξεν έστι συγκεκυφός*, ενεργώ κατόπιν συνεννοήσεως, σε Αριστ.· γενικά, παρατάσσω μαζί, σκύβω προς το εσωτερικό, λέγεται για πτέρυγες στρατεύματος, σε Ξεν.

συγ-κῦρέω, αόρ. α' -εκύρησα και -έκυρσα· **I. 1.** συμβαίνω κατά τύχη, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· συναντώ κάτι δυσάρεστο, παθαίνω ατύχημα, *συγκύρσαι τύχη*, σε Σοφ.· *εις έν μοίρας ξυνέκυρσας*, περικλείεσαι στην ίδια μοίρα, σε Ευρ.

2. με μτχ. όπως το *τυγχάνω*, *συνεκύρησε παραπεσοῦσα νηῦς*, που κατά τύχη συνέπεσε, σε Ηρόδ. **II.** λέγεται για γεγονότα και συμβάντα, όπως το *συμβαίνω*, συμβαίνω κατά τύχη, τυχαίνω, στον ίδ., σε Ευρ.· απρόσ., με απαρ., *συνεκύρησε γενέσθαι*, συνέβη ώστε να..., σε Ηρόδ.· ομοίως, στην Παθ., *τό ές Λακεδαιμονίους συγκεκυρημένον*, στον ίδ. **III.** λέγεται για τόπους, είμαι γειτονικός με κάποιον τόπο, γειτνιάζω, συνορεύω, *τινί*, σε Πολύβ.

συγκῦρία, ή, σύμπτωση· *κατά συγκυρίαν*, κατά τύχη, σε Κ.Δ.

συγκύρσειαν, γ' πληθ. ευκτ. αορ. α' του *συγκυρέω*.

σύγ-κωλος, -ον (κῶλον), αυτός που τα μέλη του είναι πολύ κοντά το ένα στο άλλο, συμπαγής στη διάπλαση του σώματος, σε Ξεν.

συγ-κωμάζω, μέλ. -άσω, Δωρ. -άζω, βαδίζω από κοινού σε κόμα (*κῶμος*), δηλ. σε συμμορία στασιαστών, πανηγυρίζω, γλεντοκοπώ, σε Πίνδ.

σύγ-κωμος, ό, ή, σύντροφος στο ξεφάντωμα, γλέντι, σε Ευρ., Αριστοφ.

συγ-κωμωδέω, σατιρίζω ή περιγελώ όπως στην κωμωδία, διακωμωδώ, χλευάζω, σε Λουκ.

συγ-χαίρω, μέλ. -χᾶρήσομαι, **I.** χαίρομαι με κάτι, συμμετέχω στη χαρά, συμμερίζομαι τη χαρά, σε Αισχύλ., Αριστοφ.· *τινί*, κάποιου, σε Αριστ. **II.** εκφράζω τη χαρά μου για κάποιον, δίνω συγχαρητήρια, *συγχαίρω τινί τῶν γεγενημένων*, δίνω συγχαρητήρια σε κάποιον για όσα έχουν γίνει, σε Δημ.

συγχάρητε, β' πληθ. υποτ. αορ. β' του *συγχαίρω*.

συγ-χειμάζομαι, Μέσ., υποφέρω τον χειμώνα μαζί με κάποιον, σε Αριστοφ.

συγ-χειρουργέω, μέλ. -ήσω, κοπιάζω με τα χέρια μου από κοινού με κάποιον, δίνω χέρι βοήθειας, επιτυγχάνω, κατορθώνω από κοινού, συνεργάζομαι, σε Ισαίο.

συγ-χέω· μέλ. -χεῶ, -εῖς, -εῖ, αόρ. α' -έχεα, Επικ. -έχευα, απαρ. -χεῦαι —

Παθ., αόρ. α' -εχύθην [ῦ]· Επικ. γ' ενικ. αορ. β' *σύγχυτο*· **I. 1.** χύνω μαζί, αναμειγνύω, ανακατεύω, σε Ομήρ. Ιλ., Δημ. κ.λπ. — Παθ., βρίσκομαι σε σύγχυση, θολώνω, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** όπως το *συγχώννυμι*, προκαλώ καταστροφή, καταστρέφω, φθείρω, χαλώ, αφανίζω, ερειπώνω, σε Ηρόδ., Ευρ.

II. 1. λέγεται για το νου, προκαλώ σύγχυση, συγχύζω, προβληματίζω,

μπερδεύω, αναστατώνω, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ. — Παθ., σε Ευρ. **2.**

μπερδεύω, κάνω κάτι ανώφελο, ακυρώνω, ματαιώνω, ανατρέπω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.

συγ-χορευτής, -οῦ, ὅ, αυτός που χορεύει μαζί με κάποιον άλλο, σύντροφος στον χορό, σε Ξεν.

συγ-χορεύω, μέλ. -σω, χορεύω μαζί με άλλον ή άλλους, σε Αριστοφ.· ανήκω στον ίδιο Χορό (στη δραματική ποίηση), σε Αριστ.

συγ-χορηγέω, μέλ. -ήσω, **I.** παρέχω από κοινού βοήθεια σε τροφές ή εφόδια, χορηγώ, σε Πλούτ. **II.** συνεισφέρω σε κάτι, με δοτ., στον ιδ.

συγ-χορηγός, -όν, αυτός που χορηγεί από κοινού· γενικά, αυτός που αναλαμβάνει από κοινού με κάποιον άλλο μέρος των εξόδων, σε Δημ.

σύγ-χορτος, -ον, αυτός που μοιράζεται το ίδιο γρασίδι, δηλ. αυτός που συνορεύει, συνοριακός, γειτονικός, με γεν., σε Ευρ.· *Φαρσαλίας σύγχορτα πεδιά,* δηλ. μεθόρια, σύνορα Φαρσαλίας, στον ιδ.

συγχώω, βλ. [συγχώννυμι](#).

συγ-χράομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ.· **I.** κάνω χρήση από κοινού με κάποιον, επωφελούμαι από κάποιον ή κάτι, με δοτ., σε Πολύβ.· γενικά, έχω δοσοληψίες με κάποιον, *τινι*, σε Κ.Δ. **II.** δανείζομαι από κοινού, *τί τινος*, κάτι από κάποιον, σε Πολύβ.

σύγ-χροος, -ον, συνηρ. -χρους, -ουν (*χρόα*), αυτός που έχει παρόμοιο χρώμα ή όψη με κάποιον άλλο, ομοιόχρωμος, σε Πολύβ.

συγ-χύνω, μόνο σε ενεστ., = *συγγέω*, αναμειγνύω, ανακατεύω, σε Κ.Δ.

σύγ-χῦσις, -εως, ἡ (συγγέω), I. ανάμειξη, ανακάτεμα, σύγχυση, ανακατωσούρα, μπερδεμα, σε Ευρ.· *σύγχυσιν ἔχειν*, βρίσκομαι σε κατάσταση σύγχυσης, ταραχής, αναστάτωσης, στον ιδ. **II.** λέγεται για συμβόλαια και συνθήκες, παραβίαση, αθέτηση, σε Θουκ. κ.λπ.

συγ-χωνεύω, μέλ. -σω, λιώνω, χωνεύω μαζί, σε Δημ.

συγ-χώννυμι και -ύω, σε πρωιμότερους συγγραφείς, *συγχόω*, απαρ. *συγχοῶν*, μέλ. -χώσω, Παθ. παρακ. -κέχωσμαι· **I.** συσσωρεύω μαζί, συσσωρεύω χόμα, καλύπτω με σωρό χόματος, στοιβάζω, σε Ηρόδ. **II. 1.** μεταβάλλω σε σωρό ερειπίων, καταστρέφω, κατεδαφίζω, γκρεμίζω, στον ιδ. **2.** γενικά, προκαλώ σύγχυση, συγχύζω, αναστατώνω, σε Αισχύλ.

συγ-χωρέω, μέλ. -ήσω και -ήσομαι· **I.** έρχομαι στο ίδιο σημείο, συμπίπτω, συναντώμαι· *πέτρας συγχωροῦσαι*, Συμπληγάδες πέτρες, σε Ευρ.· *συγχωρεῖν λόγοις*, συμφωνώ με τα λόγια κάποιου, στον ιδ. **II. 1.** κάνω τόπο, παραμερίζω, αποσύρομαι, υποχωρώ, Λατ. *concedere, τινί*, σε Αριστοφ. κ.λπ.· *Συρηκοσίοισι τῆς ἡγεμονίης συγχ.*, υποχώρηση απέναντί τους ως προς την εξουσία, σε Ηρόδ.· με αρνητική σημασία, συμφωνώ, συνεργώ σε κάτι κακό, παραβλέπω, *τοῖς πονηροῖς*, σε Δημ.· *ζυγχωρέω πρὸς τινας*, έρχομαι σε συμβιβασμό, θέτω αμοιβαίους όρους με κάποιους, σε Θουκ. **2.** συναινώ, συμφωνώ, συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι με τη γνώμη κάποιου, σε Ηρόδ., Αττ.· *απόλ.*, συμφωνώ, συγκατατίθεμαι, συναινώ, συγκατανεύω, σε Σοφ.· *τὸ συγκεχορηκὸς τῆς εὐσεβείας*, υποχωρητική, ήπια διάθεση ευσεβείας, σε Δημ. **3.** με αιτ. πράγμ., υποχωρώ, παραχωρώ, ενδίδω, σε Ηρόδ., Αττ. — Παθ., *τὰ συγχωρηθέντα χρήματα*, σε Δημ. **4.** υποχωρώ σε συζήτηση, παραδέχομαι, αποδέχομαι, συναινώ, σε Πλάτ.· με αιτ. και απαρ., παραδέχομαι ως δεδομένο ότι, στον ιδ. **5.** απρόσ., *συγχωρεῖ*, έχει συμφωνηθεί, είναι δυνατόν να γίνει *ὄπη ἂν ζυγχωρῆ*, όπως μπορεί να συμφωνηθεί, σε Θουκ.

συγχώρημα, -ατος, τό, παραχώρηση, υποχώρηση, συγκατάνευση, σε Πλούτ.

συγχωρητέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *συγχωρῶ*. **1.** αυτός που πρέπει να επιτρέψει κάποιος, σε Λουκ. **2.** ουδ. *συγχωρητέον*, αυτό που πρέπει κάποιος να επιτρέψει, να συγχωρήσει, σε Πλάτ. · ομοίως στον πληθ. *συγχωρητέα*, σε Σοφ. **σύδην[ῦ]**, επίρρ. (*σεύω*), ορμητικά, βίαια, σε Αισχύλ.

σύειος, -α, -ον (σῦς), αυτός που ανήκει ή αναφέρεται σε αγριογούρουνα, χοιρινός, Λατ. *suillus*, σε Ξεν., Λουκ.

συ-ζάω, μέλ. *-ζήσω*, ζω μαζί με κάποιον, συμβιώνω, συγκατοικώ, συζώ, με δοτ., σε Δημ. κ.λπ. · με δοτ. πράγμ., *συζάω φιλοπραγμοσύνη*, περνώ τη ζωή μου μέσα στην πολυπραγμοσύνη, καταγινόμενος με πολλές υποθέσεις, στον ίδ. · απόλ., συμβιώνω, σε Αριστ.

συ-ζεγύνῳμι, μέλ. *-ζεύζω*, ζεύω στον ίδιο ζυγό, ζευγαρώνω ή συνδέω στο ζυγό, συνταιριάζω, σε Ηρόδ., Ξεν. · ιδίως λέγεται για γάμο, σε Ευρ. κ.λπ. — Μέσ., βάζω τα ζώα στο ζυγό για λογαριασμό μου, σε Ξεν. — Παθ., είμαι ζεμένος ή βρίσκομαι ζευγάρι ή στο ζυγό μαζί, *τινι*, σε Ευρ. · απόλ., *συζυγέντες ὀμιλοῦσι*, ζουν σε στενή οικειότητα, σε Ξεν.

σύζευξις, -εως, ἡ, σύζευξη, το να είναι ζεμένος κάποιος στον ίδιο ζυγό μαζί με κάποιον άλλο, ζευγάρι, συνένωση, σύζευξη, ιδίως λέγεται για τα δεσμά του γάμου, σε Πλάτ. · επίσης, λέγεται για πράγματα, στενή σύνδεση, συνδυασμός, συζυγία, στον ίδ.

συ-ζητέω, μέλ. *-ήσω*, **I.** αναζητώ, ερευνώ ή εξετάζω από κοινού με κάποιον, με δοτ., σε Πλάτ. **II.** *συζητέω τινί ή πρός τινα*, συνομιλώ με κάποιον, κουβεντιάζω, συνδιαλέγομαι, σε Κ.Δ.

συζητητής, -οῦ, ὁ, αυτός που ερευνά από κοινού · συνομιλητής, σε Κ.Δ.

συζοφόω, μέλ. *-ώσω*, κάνω κάποιον ή κάτι να σκοτεινιάσει εντελώς, θολώνω, συσκοτίζω, σε Ανθ.

συζῷγια, ἡ, I. = *σύζευξις*, σε Ευρ. **II.** ζευγάρι ζώων που έχει ζευτεί στον ίδιο ζυγό, ζευγάρι, στον ίδ., σε Πλάτ.

συζύγιος, -α, -ον, ποιητ. αντί *σύζυγος*, συνδεδεμένος, συνενωμένος, ομόζυγος, σύζυγος, σε Ευρ.

σύζυγος, -ον (συζεύγνυμι), I. αυτός που είναι δεμένος στον ίδιο ζυγό, ζευγαρωμένος · *σύζυγοι ὀμαυλῖαι*, ένωση με τα δεσμά του γάμου, σε Αισχύλ. **2.** ως θηλ. ουσ., η σύζυγος, το θηλυκό μέλος του γαμήλιου ζεύγους, σε Ευρ. ·

αρσ., σύντροφος στο ζυγό, σύντροφος, παντρεμένος, στον ίδ., Αριστοφ.

σύζυξ, -ῦγος, ὁ, ἡ, = *σύζυγος*, λέγεται για παντρεμένο ζευγάρι, σε Ευρ.

συ-ζωοποιέω, ζωοποιώ, επαναφέρω στη ζωή, δίνω ζωή από κοινού με κάποιον, *τινά τινι*, σε Κ.Δ.

σύθην, ποιητ. Παθ. αόρ. α' του *σεύω* · *συθείς*, μηχ.

σῦκάζω, μέλ. *-σω (συκῆ)*, μαζεύω ώριμα σύκα, σε Αριστ., Ξεν.

σῦκάμινον[ᾱ], τό, καρπός του δέντρου *συκάμινος*, μούρο, Λατ. *morum*, σε Αριστ.

σῦκάμινος[ᾱ], ἡ και ὁ, **I.** δέντρο μουριά, Λατ. *morus*, σε Θεόφρ. **II.** = *συκόμορος*, σε Κ.Δ.

σῦκῆ, ἡ, Ἰων. και Επικ. **σῦκῆ** · Ἰων. γεν. πληθ. *συκέων ή συκεέων (σῦκον)* · **1.** δέντρο συκιά, Λατ. *figus* (ο καρπός είναι το *σῦκον*), σε Ομήρ. Οδ. **2.** = *σῦκον I*, καρπός συκιάς, σύκο, σε Αριστοφ.

σῦκίδιον[κῖ], τό, υποκορ. του *σῦκον*, σε Αριστοφ.

σῦκίζω, μέλ. *-ίσω (σῦκον)*, παχαίνω με σύκα, σε Ανθ.

σῦκῖνος, -η, -ον (συκῆ) · **1.** αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στο δέντρο συκιά, *σῦκινον ζύλον*, κορμός, ξύλο συκιάς, σε Αριστοφ. · το ξύλο της συκιάς ήταν σπογγώδες και άχρηστο στην ξυλουργική (*inutile lignum*, σε Οράτ.), σε

Πλάτ.· απ' όπου· **2.** μεταφ., *σύκινοι ἄνδρες, ἀχρηστοί άντρες*, σε τίποτε καλοί, σε Θεόκρ.· *συκίνη σύζυγος*, άπιστη, σύζυγος που απατά τον άντρα της· λογοπαίγνιο στη λέξη *συκοφαντικός*, σε Αριστοφ.

σϋκίς, -ίδος, ή (συκέη), νέο βλαστάρι συκιάς ή κλαδί που κόβεται από συκιά για να μεταφυτευτεί, νεαρό δέντρο συκιάς, σε Αριστοφ.

σϋκολογέω, μέλ. *-ήσω*, μαζεύω, συλλέγω σύκα, σε Αριστοφ.

σϋκο-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που μαζεύει σύκα.

σϋκομορέα ή -αία, ή, = *συκόμορος*, σε Κ.Δ.

σϋκό-μορον, τό, καρπός του δέντρου *συκόμορος*, σε Στράβ.

σϋκό-μορος, ή (μόρον), συκομουριά, είδος Αιγυπτιακής καταγωγής, που φέρει τον καρπό πάνω στα κλαδιά και έχει παρόμοια φύλλα με τη λευκή μουριά· ονομαζόταν επίσης *συκάμιμος ή Αίγυπτία*, σε Θεόφρ.

σϋκο-μωραία, ή, = *συκόμορος*, σε Κ.Δ.

σϋκον, τό, I. καρπός του δέντρου *συκῆ*, σύκο, Λατ. *figus*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· παροιμ., *σϋκα αίτείν*, δηλ. είμαι λιχούδης, λαίμαργος, μου αρέσει η τρυφή, είμαι τρυφηλός, σε Αριστοφ. **II.** κρεατοελιά (λόγω του σχήματος), σπίλος, εξάνθημα που εμφανίζεται πάνω στα βλέφαρα, στον ίδ.

σϋκόομαι, Παθ., τρέφομαι με σύκα, σε Ανθ.

σϋκο-τρᾶγέω, μέλ. *-ήσω (τραγεῖν)*, τρώω σύκα, σε Θεόφρ.

σϋκο-φαντέω, μέλ. *-ήσω (συκοφάντης)*· **1.** με αιτ. προσ., κατηγορώ κάποιον ψευδώς, καταλαλώ, διαβάλλω, συκοφαντώ, λασπολογώ, σε Αριστοφ., Πλάτ.

— Παθ., συκοφαντούμαι, διαβάλλομαι, σε Ξεν. κ.λπ. **2.** με αιτ. πράγμ., παριστάνω ψευδώς, ανακριβώς, κακώς, σε Δημ.· επίσης όμως, αποσπώ χρήματα μέσω συκοφαντιών, σε Λυσ., Κ.Δ. **3.** απόλ., ασχολούμαι, καταγίνομαι με ψευδές κατηγορίες, σε Αριστοφ., Πλάτ.· γενικά, ψευδολογώ, δίνω ψευδή γνώμη ή κακόβουλη συμβουλή, σε Δημ.

σϋκοφάντημα, -ατος, τό, επινόημα, τέχνασμα συκοφάντη, διαβολή, συκοφαντία, καταλαλιά, διαβολή, λασπολογία, σε Αισχίν.

σϋκο-φάντης, -ου, ό (φαίνω), αυτός που προσάπτει ψευδείς κατηγορίες σε κάποιον, διαβολέας, ψευδοκατήγορος, συκοφάντης, που ποτέ δεν χρησιμ. στην ελληνική, όπως το σύγχρονο Αγγλ. *sycophant*, δηλ. κόλαξ· γενικά, αυτός που δίνει ψευδείς, κακόβουλες γνώμες ή συμβουλές, σε Δημ. [συνήθως ετυμολογείται από το *σϋκον* και *φαίνω*, αυτός που κατήγγελε στο δικαστήριο όσους εξήγαγαν παρανόμως σύκα από την Αττική· καλύτερα, πθ. αυτός που φανερώνει τα σύκα, δηλ. αυτός που φέρνει τα σύκα στο φως κουνώντας το δέντρο (καθώς τα σύκα παρέμεναν κρυμμένα μέσα στα πυκνά φυλλώματα)· και κατόπιν, μεταφ., αυτός που εξαναγκάζει τους πλούσιους, μέσω απειλών για συκοφάντησή τους, να του παράσχουν χρήματα].

σϋκοφαντία, ή, I. ψευδής κατηγορία, διαβολή, δυσφήμιση, καταλαλιά, σε Ξεν. κ.λπ. **II.** σόφισμα, σοφιστεία, στρεψοδικία, σε Αριστ.

σϋκοφαντίας, -ου, ό, ο αέρα του Συκοφάντη (πρβλ. [καικίας](#)), σε Αριστοφ.

σϋκοφαντικός, -ή, -όν, αυτός που προσάπτει ψευδείς κατηγορίες σε κάποιον, που διαβάλλει κάποιον, δυσφημιστικός, σε Δημ.· επίρρ., *-κᾶς*, σε Ισοκρ.

σϋκοφάντρια, ή, θηλ. του *συκοφάντης*, σε Αριστοφ.

σϋκόφᾶσις, ή, σε χρήση χάριν μέτρου αντί *συκοφαντία*, σε Ανθ.

σϋκοφορέω, μέλ. *-ήσω*, φέρω, κουβαλώ σύκα, σε Ανθ.

σϋκο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει, παράγει σύκα, σε Στράβ.

σύλα, Επικ. αντί *έσύλα*, γ' ενικ. παρατ. του *συλάω*.

σϋλα, τά, βλ. [σύλη](#).

σῦλ-ἄγωγέω (**σῦλον, ἄγωγός**), αποκομίζω ως λάφυρο, λεηλατώ, παίρνω αιχμάλωτο, σε Κ.Δ.

σῦλάω, γ' ενικ. παρατ. *ἔσῦλα*, Επικ. *σῦλα*, Ιων. *σύλασκε* — Παθ., μέλ. *συληθήσομαι* (*σύλη*)· **I.** απογυμνώνω, ιδίως αφαιρώ, αρπάζω τα όπλα σκοτωμένου εχθρού· με αιτ. προσ. και πράγμ., απογυμνώνω κάποιον, τον απογυμνώνω από τα όπλα του, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. — Παθ., με αιτ. πράγμ., είμαι απογυμνωμένος, έχω ληστευθεί, αποστερηθεί κάτι, σε Τραγ. **II.** με αιτ. προσ. μόνο, αποστερώ κάποιον από τα όπλα του, απογυμνώνω, λαφυραγωγώ, λεηλατώ, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ. **III.** με αιτ. πράγμ. μόνο, αφαιρώ, *τεύχεα ἔσῦλα*, σε Ομήρ. Ιλ.· **1.** επίσης, εξάγω, βγάζω έξω, *ἔσῦλα τόξον*, έβγαλε έξω το τόξο (από τη θήκη του), έσυρε, τράβηξε, στο ίδ.· *σῦλα πῶμα φαρέτρης*, έβγαλε, αφάιρεσε το πώμα από τη φαρέτρα, στο ίδ.· **2.** αποκομίζω, απάγω, αρπάζω ως λεία ή λάφυρο, σκυλεύω, σε Ηρόδ., Αττ.· απάγομαι ως λάφυρο, σε Ηρόδ.· απάγομαι, σε Ευρ.· με γεν. πράγμ., *τίσσε συλᾶ πάτρας*, κάποιος σε παίρνει μακριά από την πατρίδα, στον ίδ.

σῦλεύω, Επικ. αντί του προηγ., χρήση σε ενεστ. και παρατ., αφαιρώ τα όπλα κάποιου, ξεγυμνώνω, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, λαφυραγωγώ κρυφά, μεταχειρίζομαι τεχνάσματα, εξαπατώ, στο ίδ.

σῦλέω, =**συλάω**, Μέσ., κλέβω για λογαριασμό μου, *κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον* (Δωρ. αντί -*όμενος*), σε Θεόκρ.

σύλη, ή ή σῦλον, τό, δικαίωμα κάποιου να κατάσχει πλοίο ή φορτίο που ανήκει σε ξένο έμπορο, προκειμένου να αποζημιωθεί για βλάβη ή ζημία, που του προκάλεσε ο έμπορος· γενικά, δικαίωμα κατάσχεσης ή δικαίωμα αντιποίνων, κατά κανόνα στον πληθ.· *σῦλαι ή σῦλα, σύλας διδόναι τινι κατά τινος*, σε Δημ.· *ὅπου σῦλαι μὴ ὄσιν Αθηναίοις*, όπου οι Αθηναίοι δεν θα έχουν κανένα φόβο μήπως εγερθεί εναντίον τους το δικαίωμα κατάσχεσης, παρά Δημ.· *σῦλα ποιῆσθαι*, εξασκώ το δικαίωμά μου αυτό, σε Λυσ.

σῦλήτειρα, ή, θηλ. όπως αν προερχόταν από αρσ. *συλητήρ*, κλέφτρα, αυτή που διενεργεί ληστείες, σε Ευρ.

συλλᾶβεῖν, απαρ. αορ. β' του *συλλαμβάνω*· **συλλαβέσθαι**, Μέσ. απαρ.

συλλᾶβή, ή. **1.** αυτό που συγκρατεί, που συνέχει μαζί, σε Αισχύλ. **2.** Παθ., αυτό το οποίο συγκρατείται μαζί, λέγεται για διάφορα γράμματα που συμπροφέρονται ώστε να σχηματίσουν έναν ήχο, συμπροφορά φθόγγων, συλλαβή, στον ίδ., Πλάτ. κ.λπ.

συλλᾶβίζω, μέλ. -*σω*, ενώνω, συνάπτω γράμματα σε συλλαβές, συμπροφέρω φθόγγους ή γράμματα, σε Λουκ.

συλ-λαγχάνω, μέλ. -*λήξομαι*, παρακ. -*είληχα*· έχω επιλεγεί με κλήρο μαζί με άλλους, σε Πλούτ.

συλ-λάλέω, μέλ. -*ήσω*, μιλώ ή συζητώ με κάποιον άλλο, συνομιλώ, σε Κ.Δ.

συλ-λαμβάνω, μέλ. -*λήψομαι*, παρακ. *συνείληφα* — Παθ. -*είλημμαι*, αόρ. α' *συνέλαβον*, απαρ. *συλλᾶβεῖν* — Παθ., μέλ. -*ληφθήσομαι*· **I. 1.** συλλέγω, συνάγω, μαζεύω, συμμαζεύω, ιδίως συναθροίζω διεσπαρμένα στρατεύματα, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ. **2.** απλώς, παίρνω μαζί μου, παίρνω μακριά, απάγω, σε Σοφ., Αριστοφ.· αγοράζω ταχέως, σε Αριστοφ. **3.** συνάπτω, συγκλείω, κλείνω το στόμα ενός πτώματος, σε Πλάτ.· *συλλαμβάνω αὐτοῦ τὸ στόμα*, του κλείνω το στόμα, σε Αριστοφ. **4.** στην ομιλία, περιλαμβάνω, περιέχω, εμπερικλείω, σε Ηρόδ., Πλάτ. **II. 1.** απλώνω χέρι σε κάτι, αρπάζω, γραπώνω, πιάνω, με αιτ., σε Ηρόδ., Σοφ.· με γεν., *συλλαμβάνω τῶν σχοινίων*, κρατώ τα σχοινιά, τα λουριά, έχω τον έλεγχο τους, σε Αριστοφ.· απόλ. *μτχ.*, *ζυλλαβών*, γρήγορα, βιαστικά, με βιασύνη, στον ίδ.· επίσης στη Μέσ. με γεν., *ζυλλαβέσθαι*

τοῦ ζύλου, στον ίδ. **2.** συλλαμβάανω, πιάνω, θέτω υπό κράτηση, σε Ηρόδ., Αττ. — Παθ., *πρὶν ζυλληφθῆναι*, προτού συλληφθούν, σε Θουκ. **3.** λέγεται για το νου, εννοώ, καταλαβαίνω, αντιλαμβάνομαι, σε Ηρόδ., Πίνδ. **III.** δέχομαι, λαμβάνω συγχρόνως, απολαμβάνω από κοινού, σε Ηρόδ. **IV.** λέγεται για γυναίκες ή θηλυκά ζώα, συλλαμβάνω, μένω έγκυος, κυοφορώ, εγκυμονώ, σε Λουκ. **V. 1.** με δοτ. προσ., λαμβάνω μέρος από κοινού με άλλον, βοηθώ, συνεργώ, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** με δοτ. προσ. και γεν. πράγμ., συμμετέχω με κάποιον σε κάτι, σε Ευρ., Αριστοφ.· ομοίως στη Μέσ., *συνελάβετο τοῦ στρατεύματος*, σε Ηρόδ.· *νόσου συλλαβέσθαι*, σε Σοφ.· συνεισφέρω σε κάτι, σε Θουκ.

συλ-λέγω, μέλ. *-λέζω*, αόρ. *α΄ συνέλεξα*, παρακ. *-είλοχα*· — Μέσ., μέλ. *-λέξομαι*, αόρ. *α΄ -ελεξάμην* — Παθ., μέλ. *-λεγήσομαι*, αόρ. *α΄ -ελέχθην*, αόρ. *β΄ -ελέγην*, παρακ. *-είλεγμαι* (επίσης με Μέσ. σημασία), και *λέλεγμαι*· **I. 1.**

συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω, μαζεύω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· συλλέγω, συγκεντρώνω, αθροίζω, ανθολογώ τραγούδια, σε Αριστοφ.· *συλλέγω ὕβρεις αὐτοῦ*, συνθέτω έναν κατάλογο από τις ὕβρεις του, σε Δημ. — Μέσ., μαζεύω, αθροίζω για τον εαυτό μου, συγκομίζω για προσωπική μου χρήση, σε Ομήρ.

Ιλ. κ.λπ. **2.** *συλλέγω σθένος*, συγκεντρώνω, μαζεύω τις δυνάμεις μου, συσσωματώνω, σε Ευρ. — Παθ., είμαι συγκεντρωμένος, λέγεται για το νου, σε Πλάτ. **3.** Παθ., έρχομαι εξ κοινής συνήθειας, γίνομαι συχνά, σε Ξεν. **II. 1.** λέγεται για πρόσωπα, συγκαλώ, συναθροίζω, σε Ευρ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. — Παθ., έρχομαι από κοινού με άλλους, συνάγομαι, συγκομίζομαι, συνέρχομαι, συναθροίζομαι, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** συγκεντρώνω, συναθροίζω, *στασιώτας*, σε Ηρόδ.· *συλλέγω στρατόν*, στρατολογώ, συγκεντρώνω στρατό, Λατ. *conscribere*, σε Θουκ.

σύλ-λεκτρος, -ον (λέκτρον), σύντροφος στο ίδιο κρεβάτι, ερωτικός σύντροφος, λέγεται για άντρα ή γυναίκα, σύζυγος, σε Ευρ.

συλλήβδην (συλλαμβάνω), επίρρ., περιληπτικά, συνολικά, εν συντομία, σε Θέογν., Αισχύλ. κ.λπ.

συλ-λήγω, μέλ. *-ζω*, λήγω, φθάνω στο τέλος από κοινού με κάποιον, τελειώνω μαζί, με δοτ., σε Ανθ.

συλληπτέον, ρημ. επίθ. του *συλλαμβάνω*, **I.** αυτό που πρέπει κάποιος να συλλάβει, σε Ευρ.· **2.** *συλληπτέος, -α, -ον*, αυτός που πρέπει να συλληφθεί, σε Λουκ.

συλλήπτρια, ή, θηλ. του επομ., σε Ξεν.

συλλήπτωρ, -ορος, ό, συνεργάτης, συνεργός, βοηθός, σε Αισχύλ.· *τινός*, σε κάτι, σε Ευρ. κ.λπ.

συλληφθῆναι, απαρ. Παθ. αορ. *α΄* του *συλλαμβάνω*.

σύλ-ληψις, -εως, ή, I. το να λαμβάνει κάποιος κάτι από κοινού· αρπαγή, σύλληψη εχθρού ή κακοποιού· *ποιεῖσθαι ζύλληψιν*, πιάνω, συλλαμβάνω, σε Θουκ. **II.** σύλληψη εμβρύου, γονιμοποίηση, εγκυμοσύνη, σε Πλούτ.

συλλογή, ή (συλλέγω), I. 1. συνάθροιση, σύναξη, μάζεμα, συγκομιδή, σε Θουκ.· μεταφ., *έν γενείου ζυλλογή τριχώματος*, στην πρώτη τούφα του γενιού, δηλ. κατά την πρώιμη αντρική ηλικία, σε Αισχύλ. **2.** στρατολόγηση, στρατολογία στρατιωτών, Λατ. *conscriptio*, σε Ξεν. **3.** περίληψη, ανακεφαλαίωση, συγκεφαλαίωση, σε Δημ. **II.** (από Παθ.) συνάθροιση, συνέλευση, συνάντηση, σε Ηρόδ., Λυσ.

συλ-λογίζομαι, αόρ. *α΄ συνελογισάμην* και *-ελογίσθην*, παρακ. *-λελόγισμαι*· αποθ.· **I.** συλλέγω και φέρνω συγχρόνως στο μυαλό μου, στοχάζομαι, σκέφτομαι, υπολογίζω πλήρως, ανακεφαλαιώνω, συγκεφαλαιώνω, σε Ηρόδ.,

Δημ. **Π. 1.** συνάγω, συμπεραίνω από τα προηγούμενα, Λατ. colligere, σε Πλάτ., Δημ. **2.** συμπεραίνω μέσω λογικού συλλογισμού, τεκμαίρομαι, σε Αριστ.· παρακ. με Παθ. σημασία, *συλλελογισμένα*, αυτά τα οποία έχει συμπεράνει κάποιος βάσει λογικής, στον ίδ.

συλλογίμαϊος, -α, -ον, μαζεμένος, συνηγμένος από διαφόρους τόπους, σε Λουκ.

συλλογισμός, ό (συλλογίζομαι),· **I.** υπολογισμός, σε Πλάτ. **Π.** συμπεράσμα, ιδίως αυτό που συνάγεται, που τεκμαίρεται από τα προηγούμενα, στον ίδ.

συλλογιστέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *συλλογίζομαι*, **I.** αυτός τον οποίο πρέπει κάποιος να συμπεράνει, να σταθμίσει, σε Πλάτ. **Π.** ουδ. *συλλογιστέον*, πρέπει κάποιος να υπολογίσει ή να συμπεράνει, σε Αριστ.

συλλογιστικός, -ή, -όν (συλλογίζομαι), αυτός που ανήκει ή αρμόζει σε λογικό υπολογισμό ή συλλογισμό, διανοητικός, σε Αριστ.· επίρρ. -*κῶς*, στον ίδ.

σύλ-λογος, ό (λέγω), **I.** συγκέντρωση, συνάθροιση, συνέλευση, σύναξη, σε Ηρόδ., Αττ.· *σύλλογον ποιείσθαι*, συγκαλώ συνέλευση, αντίθ. προς το *διαλύειν*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· στρατολόγηση στρατού, σε Ξεν. **Π.** μεταφ., προσήλωση του νου σε κάτι, σύνεση, φρόνηση, αγκίνοια, σε Ευρ.

συλ-λούομαι, Μέσ. ή Παθ., λούζομαι, κάνω μπάνιο μαζί με κάποιον άλλο, σε Πλούτ.

συλ-λοχίζω, μέλ. -*σω*, ενώνω τους στρατιώτες σε σώματα, τους συνενώνω σε στρατιωτικές μονάδες, λόχους, σε Πλούτ.

συλ-λοχίτης[ι], -ου, ό, στρατιώτης που ανήκει στον ίδιο λόχο (*λόχος*) με άλλους, σε Ηρόδ.

υλ-λῦπέω, μέλ. -*ήσω*, **I.** προκαλώ λύπη ή πικραίνω, δυσαρεστώ από κοινού· *συλλυπέω τινά αὐτῶ*, τον κάνω να μοιραστεί τη λύπη κάποιου, σε Αριστ. **Π.** Παθ., μέλ. -*λυπηθήσομαι* και σε Μέσ. τύπο -*λυπήσομαι*· αισθάνομαι συμπάθεια ή συμπόνοια για κάποιον, *τινί*, σε Ηρόδ., Αττ.

συλ-λυσσάομαι, Παθ., λυσσώ, τρελαίνομαι από κοινού με, *τινι*, σε Ανθ.

συλ-λύω, μέλ. -*ύσω*, **I.** βοηθώ στη διάλυση, τη χαλάρωση, σε Ευρ.· βοηθώ ώστε να ξεπεραστεί μια δυσκολία ή να τερματιστεί μια διένεξη, εξομαλύνω, συμφιλιώνω, συμβιβάζω, σε Σοφ. **Π.** καταλύω υπό την ίδια στέγη, συγκατοικώ, σε Αισχύλ.· πρβλ. [καταλύω](#).

σῦλ-όνυξ, -ῦχος, ό, ή (συλάω), αυτός που περικόπτει τα νύχια, σε Ανθ.

σῦμα, Λακων. αντί *θῦμα*.

συμ-βαίνω, μέλ. -*βήσομαι*, παρακ. -*βέβηκα*, συγκεκ. γ' πληθ. -*βεβᾶσι*, Ιων. απαρ. -*βεβάναι*· αόρ. β' *συνέβην*, απαρ. *συμβῆναι* — Παθ., γ' ενικ. υποτ. αορ. α' *ξυμβᾶθῆ*· Παθ. απαρ. *βεβάσθαι*· **I. 1.** στέκομαι έχοντας τα πόδια μου κλειστά, αντίθ. προς το *διαβαίνειν*, σε Ξεν. **2.** στέκομαι μαζί ή στο πλάι κάποιου ώστε να τον βοηθώ, βοηθώ, συνεργώ, συνδράμω, σε Σοφ.· *συμβαίνω κακοῖς*, δηλ. τα επαυξάνω, σε Ευρ. **3.** συναντώ, *τινί*, σε Ξεν.· *συμβέβηκεν οὔδαμοῦ*, δεν βρέθηκε πουθενά στο δρόμο μου, δεν έχει καμία σχέση με μένα, σε Ευρ. **Π.** μεταφ., **1.** βαδίζω από κοινού, συμβαδίζω, έρχομαι σε συμφωνία, συμβιβάζομαι σε συνθήκη, Λατ. *convenire*, *τινί*, με κάποιον, σε Ηρόδ., Αττ.· με απαρ., *συμβαίνουσι ὑπήκοοι εἶναι*, σε Θουκ. — Παθ., λέγεται για τους όρους μιας συνθήκης, έχω συμφωνηθεί, έχω συνομολογηθεί, στον ίδ. **2.** λέγεται για πράγματα, συμπίπτω ή αντιστοιχώ με κάτι, με *δοτ.*, σε Ηρόδ., Αττ.· *απόλ.*, σε Τραγ. κ.λπ. **3.** πέφτω στον κλήρο κάποιου, λαχαίνω, με *δοτ.* προσ., σε Ευρ., Δημ. **ΠΙ. 1.** λέγεται για γεγονότα, συμβαίνω, τυχαίνω, γίνομαι, Λατ. *cotingere*, σε Αισχύλ., Πλάτ. κ.λπ.· απρόσ. *συνέβη μοι*, με απαρ., μου

συνέβη να κάνω κάτι, σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίσης με αιτ., συνέβη να κάνω, στον ίδ., σε Θουκ. κ.λπ.· *ζυμβαίνει*, με απαρ., συμβαίνει να είναι, δηλ. είναι, έχει αυτά τα χαρακτηριστικά, σε Πλάτ.· *τὸ συμβεβηκός*, τυχαίο γεγονός, συγκυρία, σύμπτωση, σε Δημ.· ομοίως, *τὰ συμβαίνοντα*, σε Ξεν.· *τὰ συμβάντα*, στον ίδ. **2.** συνάπτεται με επιρρ. ή επίθ., συμβαίνω, γίνομαι μ' ένα συγκεκριμένο τρόπο, *ὀρθῶς συνέβαινε*, σε Ηρόδ.· *κακῶς, καλῶς ζυμβῆναι*, σε Ξεν. κ.λπ. **3.** λέγεται για συνέπειες, λογικά επακόλουθα, έρχομαι ως αποτέλεσμα, επακολουθῶ, σε Θουκ.· ομοίως, λέγεται για λογικούς συλλογισμούς, σε Πλάτ.

συμ-βακχεύω, μέλ. -σω, συμμετέχω στη γιορτή του Βάκχου ή στη βακχική κραιπάλη, σε Πλάτ.

σύμ-βακχος, ὁ και ἡ, αυτός που συμμετέχει στην οργιαστική λατρεία του Βάκχου, συνεορταστής, σε Ευρ.

συμ-βάλλω, μέλ. -βάλλω, αόρ. β' -έβαλον, παρακ. -βάλεῖν, παρακ. -βέβληκα — Παθ. αόρ. α' -εβλήθη· ο Όμηρος παραθέτει έναν αμτβ. αόρ. β' *συμβλήτην*, -βλήμεναι — Μέσ., *σύμβλητο*, -βληντο, -βληται, -βλήμενος, με μέλ.

συμβλήσομαι, β' ενικ. *συμβλήσει*. **I. 1.** ρίχνω από κοινού, εξακοντίζω μαζί, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. κ.λπ.· συνενώνω τα ρεύματα των ποταμών, λέγεται για ποταμούς, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ηρόδ. **2.** βάζω μαζί, συγκλείω, συλλέγω, συγκεντρώνω, σε Ξεν. **4.** κλείνω τα μάτια, κατά τον ύπνο ή τον θάνατο, σε Αισχύλ.· *αλλά, ποῖον ὄμμα συμβαλῶ*; πώς θα συναντήσει το βλέμμα μου το βλέμμα της; σε Ευρ. **5.** γενικά, συνδέω, ενώνω, *συμβάλλω σχοινία*, συστρέφω τα σχοινιά, σε Αριστοφ.· *ζυμβάλλω τὰς δεξιὰς*, δίνω τα χέρια, πραγματοποιώ χειραγία, σε Ευρ.· *συμβάλλω λόγους*, στον ίδ. — Παθ., *κριθὰς ἵπποις συμβεβλημένας*, κριθάρι που έχει ριχτεί σε σωρούς μπροστά στα άλογα, σε Ξεν. **6.** *συμβάλλω συμβόλαιά τινι ή πρὸς τινα*, συνάπτω συμβόλαιο με κάποιον, του δανειζώ χρήματα με ενέχυρο, σε Δημ.· *συμβόλαιον εἰς τάνδράποδα συμβεβλημένον*, δανεισμός χρημάτων με ενεχυριασμό των δούλων ως εξασφάλιση, στον ίδ.· *απόλ.*, με την ίδια σημασία, σε Πλάτ. **7.** συνεισφέρω, δανειζώ, σε Ξεν.· ομοίως στη Μέσ., σε Ηρόδ. κ.λπ.· *τὸ μὴ ἀγανακτεῖν ἄλλα πολλὰ συμβάλλεται*, πολλές περιστάσεις συμβάλλουν ώστε να μην αισθάνομαι αγανάκτηση, σε Πλάτ.· *συμβάλλεσθαι εἰς ή πρὸς τι*, συνεισφέρω, συντελῶ, χρησιμεύω σε κάτι, σε Ηρόδ., Αττ.· με γεν. διαιρ., *ζυμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος*, πολλά πράγματα συνεισφέρουν το μερίδιό τους σ' αυτόν τον φόβο, δηλ. συμβάλλουν στο να προκαλείται, σε Ευρ. **8.** *συμβάλλεσθαι γνώμας*, προσθέτω την άποψή μου σε κείνη των άλλων, σε Ηρόδ. **9.** *συμβάλλειν λόγους*, συζητώ, συνδιαλέγομαι· και *συμβάλλειν*, απόλ., όπως το Λατ. conferre αντί conferre sermonem, *συμβάλλω πρὸς τινα*, σε Κ.Δ.· ομοίως στη Μέσ., *συμβάλλεσθαι λόγους*, σε Ξεν.· *συμβάλλεσθαί τι*, έχω κάτι να πω, σε Πλάτ. κ.λπ. **II. 1.** φέρνω τους άντρες αντιμετώπους, με αρνητική σημασία, στρέφω τον έναν εναντίον του άλλου, τους βάζω να πολεμήσουν, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. — Μέσ., ενώνομαι στη μάχη με κάποιον. **2.** αμτβ., έρχομαι μαζί, πιάνω, σε Ομήρ. Ιλ.· έρχομαι στα χέρια, σε ρήξη, συγκρούομαι, *τινί*, με κάποιον, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **3.** *συμβάλλω μάχην*, Λατ. committere pugnam, σε Ευρ.· *ἔχθραν συμβάλλω τινί*, στον ίδ.· μεταφ., *συμβαλεῖν ἔπη κακά*, αντικρούω τις ύβρεις με άσχημα λόγια, σε Σοφ. **4.** Μέσ., έρχομαι σε επαφή με κάποιον, τον συναντώ κατά τύχη, με δοτ., σε Όμηρ., ο οποίος χρησιμοποιεί Επικ. αόρ. β' *ζύμβλητο* και μέλ. *συμβλήσομαι*, αποκλειστικά με τη σημασία αυτή. **III. 1.** βάζω μαζί, δίπλα, ενώνω, συνάπτω, συνάγω, και στην Παθ., αντιστοιχώ, αναλογώ, συνάδω, ταιριάζω, σε Αισχύλ. **2.** συγκρίνω, *τί τινι*, σε Ηρόδ.· *τι πρὸς τι*, σε Πλάτ. — Παθ., *τὸ Βαβυλώνιον τάλαντον συμβαλλόμενον πρὸς τὸ*

Εύβοεικόν, το Βαβυλωνιακό τάλαντο (νόμισμα) συγκρινόμενο, παραβαλλόμενο με το Ευβοϊκό, σε Ηρόδ. **3.** στη Μέσ., *βάζω* δίπλα, λογαριάζω, υπολογίζω, εκτιμώ, στον ίδ. **4.** συγκρίνω την προσωπική μου γνώμη με τα γεγονότα, και ως εκ τούτου συμπεραίνω, τεκμαίρομαι, εικάζω, ερμηνεύω, εξηγώ, σε Πίνδ., Ευρ. κ.λπ. · ομοίως στη Μέσ., βρίσκω, καταλαβαίνω, εννοώ, σε Ηρόδ. **IV.**στη Μέσ., συμφωνώ, προσδιορίζω από κοινού, καθορίζω μαζί με κάποιον, σε Ξεν.

σύμβαμα, τό (συμβαίνω III), τυχαίο γεγονός, περίσταση, συγκυρία, σε Λουκ. **συμβάς**, μτχ. αορ. β' του *συμβαίνω*.

συμβάσει, επιθυμ. του *συμβαίνω* II, επιθυμώ να συνάψω σύμβαση ή συνθήκη με κάποιον, *τινί*, σε Θουκ.

συμ-βᾶσιλεύω, μέλ. -*σω*, κυβερνώ ή βασιλεύω από κοινού με κάποιον, *τινί*, σε Λουκ.

σύμβασις, -εως, Ιων. **-ιος, ή (συμβαίνω II)**, συμφωνία, διευθέτηση, συνθήκη, σε Ηρόδ., Ευρ. · *δὸςξύμβασιν τέκνοις*, συμφιλίωσέ τα, σε Ευρ.

συμβᾶτήριος, -ον, = το επόμε., σε Θουκ.

συμβᾶτικός, -ή, -όν (συμβαίνω II), αυτός που τείνει σε συμφωνία, συμβιβαστικός, συμφιλιωτικός, ειρηνευτικός, *ζυμβατικοὶ λόγοι*, σε Θουκ. · *οὐδὲν πράξαντες ζυμβατικόν*, χωρίς να έχουν κάνει κάτι που να τείνει σε συμφωνία, στον ίδ. · *ἐπίρρ. -κῶς ἔχειν*, ρέπω σε συμβιβασμό, είμαι διατεθειμένος να συμβιβαστώ, να συνδιαλλαγώ, σε Πλούτ.

συμβεβᾶναι[ᾶ], αντί -*βεβηκέναι*, απαρ. παρακ. του *συμβαίνω*.

συμ-βελής, -ές, αυτός που έχει χτυπηθεί συγχρόνως από πολλά βέλη, σε Πολύβ.

συμ-βήναι, απαρ. αορ. β' του *συμβαίνω*.

συμ-βιάζομαι, παρακ. -*βεβίασμαι*, Παθ., συνάπτομαι, εξαναγκάζομαι δια της βίας, υποτάσσομαι ή υφαρπάζομαι δια της βίας, σε Δημ.

συμ-βιβάζω, μτβ. του *συμβαίνω*, **I. 1.** φέρνω, οδηγώ στο ίδιο σημείο — Παθ., συνάπτομαι ή συμπλέκομαι από κοινού, συσχηματίζομαι, σε Κ.Δ. **2.** μεταφ., συμφιλιώνω, μονοιάζω, ειρηνεύω, διαλάσσω, σε Ηρόδ. · *συμβιβάζω τινά τινι*, συμφιλιώνω κάποιον με κάποιον άλλο, σε Θουκ. **II.** τοποθετώ δίπλα δίπλα, δηλ. παραβάλλω, αντιπαραβάλλω, συγκρίνω, εξετάζω, σε Πλάτ. **III. 1.**

αποδεικνύω δια της λογικής, σε Αριστ., Κ.Δ. **2.** διδάσκω, καθοδηγώ, σε Κ.Δ.

συμβίβαστικός, -ή, -όν, αυτός που οδηγεί σε συνδιαλλαγή, συμφιλιωτικός, ειρηνευτικός, σε Πλούτ.

σύμ-βιος, -ον, ό και ή, αυτός που ζει με κάποιον άλλο, σύντροφος, εταίρος, σε Αριστ. · ο ή η σύζυγος, σε Ανθ.

συμ-βιόω, μέλ. -*βιώσομαι*, παρακ. -*βεβίωκα*, αόρ. β' -*εβίων*, απαρ. -*βιῶναι* · ζω με κάποιον άλλο, συζώ, συμβιώνω, συνυπάρχω, με δοτ., σε Δημ. · στον πληθ., ζουν μαζί, *ὡς κοινῆ συμβιωσόμενοι*, σε Πλάτ.

συμ-βιοτέον, ρημ. επίθ. του *συμβιόω*, αυτό με το οποίο πρέπει κάποιος να συζητήσει, *τινί*, σε Αριστ.

συμβλήμενος, Επικ. μτχ. Μέσ. αορ. β' του *συμβάλλω* II. 4.

συμβλήσομαι, Επικ. Μέσ. μέλ. του *συμβάλλω* II. 4.

συμβλητός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *συμβάλλω*, συγκρίσιμος, αυτός που είναι δυνατόν να συγκριθεί, να αντιπαραβληθεί, απόλ. ή με δοτ., σε Αριστ.

συμ-βοάω, μέλ. -*ήσομαι*, **I.** φωνάζω δυνατά από κοινού, κραυγάζω μαζί με κάποιον, *τινί*, σε Ξεν. **II.** με αιτ., καλώ τους άλλους συγχρόνως, στον ίδ.

συμβοηθεία, ή, από κοινού βοήθεια ή αρωγή, αλληλοβοήθεια, σε Θουκ.

συμ-βοηθέω, μέλ. *-ήσω*, βοηθώ από κοινού, συμμετέχω στην παροχή βοήθειας, σε Θουκ., Ξεν.

συμβόλαιον, τό, **I.** όπως το *σύμβολον*, χαρακτηριστικό σημάδι ή σημείο από το οποίο συμπεραίνει κάποιος, τεκμήριο, μαρτυρία, σε Ηρόδ.· σύμπτωμα, σε Σοφ. **II. 1.** στην Αθήνα, συμβόλαιο, σύμβαση, ομόλογο, γραμμάτιο που εκδίδεται σε αναγνώριση δανείου ή χρηματικής οφειλής, σε Ρήτ.· στον πληθ., για ένα και μόνο συμβόλαιο, σε Πλάτ. κ.λπ.· *τὰ Ἀθήναζε καὶ τὰ Ἀθήνηθεν συμβόλαια*, ομόλογο χρηματικού δανείου με ενέχυρο φορτία που εισάγονται στην Αθήνα, καθώς και φορτία που εξάγονται απ' αυτήν, σε Δημ. **2.** γενικά, υποχρέωση, δέσμευση, σε Ευρ. **III.** συναναστροφή, σχέση, ερωτική πράξη, σε Πλούτ.

συμβόλαιος, -α, -ον, αυτός που ανήκει ή αναφέρεται σε συμβόλαια ή σε συμβάσεις, σε Θουκ.

συμβολέω, συναντώ ή απαντώ τυχαία κάποιον, *τινί*, σε Αισχύλ.

συμβολή, ή (**συμβάλλομαι**), **I.** συνάντηση με κάποιον στο ίδιο σημείο, ένωση, συναπάντημα, σμίξιμο, σε Ξεν.· σημείο όπου ενώνονται δύο μέρη, άκρο, αρμός, άρθρωση, Λατ. *commissura*, σε Ηρόδ., Πλάτ. **II.** με εχθρική σημασία, εχθρική συνάντηση, συμπλοκή, μάχη, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **III.** = *συμβόλαιον* **II**, συμβόλαιο, σύμβαση, σύμφωνο, συμφωνητικό, σε Αριστ.· στους Αχαρν. του Αριστοφ. υπάρχει λογοπαίγνιο με τις σημασίες **II** και **III**, συμπλοκή και ανοιχτοί οικονομικοί λογαριασμοί, εχθρική έφοδος και απαίτηση πληρωμής. **IV.** στον πληθ. *συμβολαί* ονομάζονταν όσα συνέφερε κάποιος στο κοινό συμπόσιο, συνεισφορά, έρανος· *πίνειν από συμβολῶν*, όπως το *de symbolis esse* στον Τερέντ., Αττ.· διασκέδαση, ευωχία, γεύμα, σε Ξεν.

συμβολικός, -ή, -όν (**σύμβολον**), αυτός που καταδεικνύει μέσω ενός χαρακτηριστικού σημείου ή συμβόλου, συμβολικός, αναπαραστατικός, εικαστικός, εικονικός, σε Λουκ.

σύμβολον, τό (**συμβάλλω** **III**)· **I. 1.** σημάδι ή τεκμήριο μέσω του οποίου κάποιος καταλήγει σ' ένα συμπέρασμα, σε Τραγ.· *λαμπάδος τὸ σύμβολον*, σημάδι πυρσού που έχει ανάψει κατόπιν προσυμφωνίας ως σινιάλο, φρυκτωρία, σε Αισχύλ.· συχνά στον πληθ. λέγεται για τα χαρακτηριστικά σημάδια του σώματος, σε Ευρ.· επίσης, λέγεται για οιωνούς, σε Αισχύλ. **2.** υποθήκη ή ενέχυρο που οριζόταν για την εξασφάλιση χρηματικής απαίτησης από δάνειο, σε Λυσ. **3.** στον πληθ., όμοια, μισά, Λατ. *tesserae hospitales*, δηλ. τα δύο μισά αστραγάλου (κότσι) ή νομίσματος, τα οποία δύο πρόσωπα συνδεδεμένα μεταξύ τους, είτε με δεσμούς φιλοξενίας είτε ερχόμενα σε συμφωνία χώριζαν στη μέση και ο καθένας έφερε μαζί του το ένα μισό ως σημάδι αναγνώρισης, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ. **4.** στην Αθήνα, ειδικό χρεωστικό σημείωμα, σύμβολο που δήλωνε γραμμάτιο, πινάκιο, όπως αυτά που λάμβαναν οι δικαστές με την είσοδό τους στο δικαστήριο και που επιδεικνύοντάς τα λάμβαναν την αμοιβή τους, σε Δημ. **5.** δικαίωμα ή άδεια εγκατάστασης που δινόταν στους ξένους, σε Αριστοφ.· συμβολική απόδειξη που έδινε καθένας που συμμετείχε σε κοινό συμπόσιο, το οποίο του επιστρεφόταν στο τέλος του συμποσίου για την πληρωμή (πρβλ. [συμβολή](#) **IV**), στον ίδ. **6.** στους Εκκλησ. συγγραφείς, χαρακτηριστικό γνώρισμα των Χριστιανών, ομολογία πίστεως, το Σύμβολον της Πίστεως, Λατ. *symbolum*. **II.** στη νομική ορολογία, *σύμβολα* ονομάζονταν οι συνθήκες μεταξύ δύο πόλεων με περιεχόμενο την αμοιβαία προστασία του εμπορίου, σε Δημ. κ.λπ.·

σύμβολα ποιείσθαι πρὸς πόλιν, συνάπτω εμπορική συμφωνία με μία πόλη, τὰ *σύμβολα συγγέειν*, παραβιάζω συνθήκη αυτού του είδους, στον ίδ.

σύμβολος, ὁ, = *σύμβολον*· **I. 1.** οιωνός, προφητικό σημάδι, σε Αισχύλ., Ξεν.

συμβούλευμα, -ατος, τό, συμβουλή που παρέχεται, σε Ξεν., Αριστ.

συμβουλευτέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *συμβουλεύω*· **I.** αυτός πρέπει να δοθεί ως συμβουλή, σε Θουκ. **II.** -τέον, αυτό που πρέπει να συμβουλευθεί σε κάποιον, *τινί*, σε Ισοκρ.

συμβουλευτικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αρμόζει στην παροχή συμβουλών, παραινετικός, λέγεται για ρήτορες, σε Αριστ.

συμ-βουλεύω, μέλ. -σω, **I. 1.** παρέχω συμβουλή, παραινώ, συμβουλεύω, ορμηλεύω, Λατ. *consulere alicui*, με δοτ. προσ. και απαρ., παραινώ κάποιον να κάνει κάτι, τον προτρέπω, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** χωρίς απαρ., *συμβουλεύω τινί τι*, σε Ηρόδ., Πλάτ.· *συμβουλεύω τι*, συνιστώ, υποδεικνύω ένα μέτρο, μια ρύθμιση, σε Ηρόδ., Αττ. — Παθ., τὰ *συμβεβουλευμένα*, συμβουλή που έχει παρασχεθεί, σε Ξεν. **3.** απόλ., παρέχω συμβουλή, παραινώ, συνιστώ, σε Σοφ.· *ὀσυμβουλεύων* ή -εύσας, αυτός που παρέχει συμβουλές, σύμβολος,

εισηγητής, Λατ. *auctor sententiae*, σε Αριστ. **II.** Μέσ., συνδιασκέπτομαι με κάποιον, δηλ. ζητώ τη συμβουλή του, Λατ. *consulere aliquem*, με δοτ., σε Ηρόδ. κ.λπ.· απόλ., παρέχω συμβουλή, παραινώ, συνιστώ, προτρέπω, σε Ξεν.

συμβουλή, ή, I. = *συμβουλία*, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ. **II.** συμβουλή, σύσκεψη, συμβούλιο, συνδιάσκεψη, παραίνεση, συζήτηση, σε Πλάτ.

συμ-βουλία, Ιων. -ίη, ή (*βουλή*), συμβουλή ή παραίνεση που έχει παρασχεθεί, σε Ηρόδ., Ξεν.· στον πληθ., συμβουλές, νουθεσίες, ορμήνιες, σε Ξεν.

συμ-βούλιον, τό (βουλή)· **I.** σύσκεψη, σύνοδος, σε Κ.Δ. **II.** συνέδριο, διάσκεψη, σε Πλούτ.

συμ-βούλομαι, μέλ. -ήσομαι, παρακ. -βεβούλημαι, αποθ.· **1.** θέλω ή επιθυμώ από κοινού με κάποιον, με δοτ., σε Ευρ. **2.** συμφωνώ με κάποιον, *τινι*, σε Πλάτ.· απόλ., συναινώ, στον ίδ.

σύμ-βουλος, ὁ (βουλή), αυτός που παρέχει συμβουλές, αυτός που νουθετεί, σύμβουλος, γνωμοδότης, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ.· ως θηλ., σε Ξεν.· με γεν. προσ., σύμβουλος κάποιου, σε Αισχύλ. κ.λπ.· επίσης, *σύμβουλος τινι*, σε Αριστοφ. κ.λπ.· αλλά με γεν. πράγμ., *σύμβουλος λόγου τοῦδὲ μοι γένεσθε*, ας γίνετε οι σύμβουλοί μου ως προς αυτό το ζήτημα, σε Αισχύλ.· επίσης, *περί ή ὑπέρ τινος*, στον ίδ., σε Ισοκρ.· *ζύμβουλος εἶμι* = *συμβουλεύω*, παραινώ, παρέχω συμβουλή, νουθετώ, ορμηλεύω, με απαρ., σε Αισχύλ.

συμ-βύω, μέλ. -ύσω, συνωθώ, στουπάνω, μπουκάνω, στριμώνω μαζί, σε Αριστοφ.

σύμ-βωμος, -ον, αυτός που λατρεύεται στον ίδιο βωμό με κάποιον άλλο, λέγεται για θεούς ή ημιθέους, σε Στράβ.

συμμάθειν, απαρ. αορ. β' του *συμμανθάνω*.

συμ-μάθητής, -οῦ, ὁ, αυτός που μαθαίνει ή διδάσκεται από κοινού με άλλον ή άλλους, συμμαθητής, σε Πλάτ.

συμμαίνομαι, αόρ. β' *συνεμάνην [ᾶ]* — Παθ., με αμτβ. Ενεργ. παρακ. *συμμέμηνα*· τρελαίνομαι από κοινού με κάποιον, μοιράζομαι τη μανία κάποιου, *τινι*, με κάποιον, σε Λουκ.

συμ-μανθάνω, μέλ. -μάθήσομαι, αόρ. β' *συνέμαθον*· μαθαίνω μαζί με κάποιον άλλο, πληροφορούμαι από κοινού, με δοτ., σε Ξεν.· απόλ., έχω μερίδιο στη γνώση κάποιου πράγματος, σε Σοφ.· *ὁ συμμαθών*, αυτός που είναι συνηθισμένος, εθισμένος σε κάτι, σε Ξεν.

συμ-μάρπτω, μέλ. —ψω, αρπάζω, γραπώνω, πιάνω πολλά μαζί, σε Όμηρ.

συμ-μάρτυρέω, μέλ. -ήσω, παρέχω μαρτυρία από κοινού με κάποιον ή για την υποστήριξη κάποιου, βεβαιώνω ως μάρτυρας μαζί με άλλους, με δοτ., σε Σοφ., Θουκ.· τι, για να υποστηρίξω ένα γεγονός, σε Σόλωνα, Ξεν.· επίσης, *συμμαρτυρέω τινί πάντα ὡς ἀληθῆ λέγει*, σε Ξεν.

συμ-μαρτύρομαι[ῦ], αποθ., *συμμαρτυρέω*, σε Κ.Δ.

συμ-μάρτυς, -ῦρος, ὁ, ἡ, αυτός που καταθέτει ως μάρτυρας από κοινού με κάποιον, σε Σοφ.

συμ-μαστιγῶω, μέλ. -ώσω, μαστιγώνω ή ραβδίζω μαζί ή από κοινού με κάποιον, σε Λουκ.

συμμάχέω, μέλ. -ήσω (*σύμμαχος*), είμαι σύμμαχος, ανήκω σε μια συμμαχία, σε Αισχύλ., Θουκ.· γενικά, βοηθώ, παρέχω αρωγή, συντρέχω, συνδράμω, *τινί*, σε Σοφ. κ.λπ. — Παθ., βοηθίεμαι, δέχομαι βοήθεια, σε Λουκ.

συμμάχια, Ιων. -ίη, ἡ, **I. 1.** συμμαχία, επιθετική και αμυντική (αντίθ. προς το *ἐπιμαχία*, η αμυντική συμμαχία), σε Ηρόδ. κ.λπ.· *συμμαχίαν ποιεῖσθαι πρὸς τινα*, στον ίδ.· *τινί*, σε Θουκ. **2.** γενικά, καθήκον που απορρέει από συμμαχία, συμμαχική υποχρέωση, σε Αισχύλ. **II. 1.** = *τὸ συμμαχικόν*, στρατιωτικό σώμα που αποτελείται από συμμάχους, συμμαχικό σώμα, σε Ηρόδ., Θουκ.· επίσης, χώρα των συμμάχων κάποιου, συμμαχική χώρα, σε Θουκ. **2.** συμμαχική ή βοηθητική στρατιωτική δύναμη, στον ίδ., σε Ξεν.